

11 November 2009 Tante Clemance

Nog van voor mijn geboorte een wapenstilstand. De tweede wereldoorlog noemen ze dat. Mijn ouders zitten er nog altijd over te vertellen en dan was het op elf november plots gedaan. Stoute meisjes ^{kregen} Engelse lieven en de krijgsgerevanen mochten naar huis. Als achterkleinkind schrijf ik het op, gesproken getuigenis van mijn ouders. Mijn pa vertelde me vanmorgen dat zijn zus een nieuw Lief heeft. Ze is een-en-tachtig. Drie keer per week gaan ze dansen en doen ze neuzeneus. Ze heeft mijn vader toevertrouwd dat ze zich afvroeg hoe het zou zijn om nog te vrijen. Ze noemt tante Clemance.

16h30: Alleen de takken van de berk schommelen nog. Af en toe ook de toppen van het overgebleven riet. Vandaag is het jachtolag in deze streek, staan de jagers 's ochtends al met rooie neuzen en afgerichte handelen zich voor te bereiden om mijn overstekend wilid te slachten. De beenhouwer is erbij. Ik neem het hun niet eens kwalijk. Ik doe ook veel dingen verkeerd voor een ander. Toch heb ik onderweg naar mijn ouders tegen de konijnen verteld dat ze zich vandaag moesten verschuilen. De raven hoeven niet bang te zijn. Die staan niet op het menu.

17h: Er komt wind vanuit het Westen. Mijn vingers krijgen het koud. Toch wil ik nog van het overblijvenol daglicht genieten. Zijbijnij maakt mousakka klaar. Ik heb mijn geloofwaardigheid verloren. Eigen schuld.